

SOLUL PĂCEI

81 79

FOAIE RELIGIOASĂ

BUDAPESTA 1916 JAN. 21.

ABONAMENTUL:

PE UN AN 2-50 Alleri
 PE JUMĂTATE AN 1-30 "
 PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 3-— cor.

APĂRE:

ÎN FIECĂRE LUNĂ ODATĂ, ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
 LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII, HÁRBSA-U, 38
 TOATE SCRIBERILE LA V. BERBEKAR, KÖRÖS-BÖKány

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

1916.

13

**An nou fericit pofteste tuturor cetitorilor
 Redacția și administrația „Solul Păcei“.**

„SOLUL PĂCEI“.

„Noi suntem soli în locul lui Christos, ca cum Dumnezeu s'ar ruga prin noi, vă rugăm în locul lui Christos, ca să vă împăcați cu Dumnezeu. (II. Corint. 5, 20.) În asta vreme nepacinică și plină de nemângăicire, vine foaia noastră „Solul Păcei“ cu începutul unui an nou a oferi la oameni solia păcei, adecă ca să se împace unii cu alții. Înce noi gândim aici la o altă pace ca ceea pământească: o pace de sus, de care toți, cu mic cu mare au lipsă și fără de care, — chiar și de ar închiăia ei unii cu alții pace — nu vor ajunge fericiți: ei trebuie să fie împăcați cu D-zeu prin Iisus Christos. Pacea adevărată vine de sus, dela D-zeul păcei, care pentru o vreme a luat pacea de pe pământ, ca ei să caute după o pace mai bună, mai temeinică, mai fericitoare, adevărată.

Pentru aceea vrea și asta modestă foaia să îndeamne pre oameni, a căuta pacea cu Dumnezeu, că noi aflăm scris la Prov. 12, 20: „Cei ce sfătuiesc la pace, fac bucurie“, și „Solul

Păcei“ încă dorește a fi așa un „sfătuitor la pace“ către toți cei neîmpăcați cu Dumnezeu. Inse acest sol modest nu ar dori să afe urechi astupate, ochi închiși și inimi împietrite, a nu auzi îndemnarea, a nu vedea piericokol și a nu sămți atragerea iubirei lui Dumnezeu, că atunci ar trebui să sune prin șirele acestui sol cuvântul plângător, și încă cum o spune profetul Isaia la 33, 7: „Solii păcei plâng cu amar.“ Așadară să primim în toată vremea îndemnarea, ba și muștrarea acestui sol a păcei, care ne vrea numai binele și să căuțăm, a-i fi întru ajutor în lupta sa pe acesta cale și în asta vreme grea și plină de respundere, când la mulți nu le trebuiește solia păcei, și să zicem cu aceia oameni, cari au cautat binele confratelui lor și au zis: „Pace, pace ție, și pace ajutătorilor tăi.“ (I. Cron. 12, 18.) Așadară iubiților confrăți, să ajutăm pre „Solul Păcei“, ca să poate vesti pacea cu mai mare rezultat ca ori ce diplomați lumești, și ca să vie împărăția păcei pe pământ în inimile oamenilor cu mare putere, că numai de va fi pacea cerească în inimile noastre,

atunci și noi vom putea vesti altora solia păcii și va intra și o pace generală între oamenii cei fără de pace. Iar când Regele păcii va veni în mărirea sa, atunci numai se va arăta mărirea și mărirea împărăției

păcii. De-ne Domnul nostru Iisus Christos cât mai curând pacea sa în inime. Aceasta dorește și la începutul acestui an nou tuturor iubitorilor nostri cetitori din inimă

V. Berbecar.

Scopurile lui Dumnezeu cu războiul universal.

Războiul universal din prezent în general să privește ca cel mai greu și mai înfricoșat între toate războaiele universale. Pentru aceea o să fie el și cel mai greu în urmări. Mulți au căutat acum deja a căuta aceste urmări, a le cunoaște. Dară cel mai mulți cugetă la aceasta, pentru că sunt necredincioși și cu cuget pământesc, numai la viața aceasta de aici, la schimbări în viața politică, socială și de stat a popoarelor și națiunilor.

De sigur are Dumnezeu și așa scopuri cu popoarele, dară încă și de tot alte, așa unele, cărora toate schimbările chartei și în viața politică, socială și de stat a națiunilor nuca mijloc spre scop au să servească. Dapoi că oamenii nu pentru sine, ci pentru Dumnezeu, și nu propriuzis pentru cele de aici, ci pentru viața de veci sunt creați.

Că războiul nu dela oameni, ci dela Dumnezeu vine, și că El cu aceasta — corespunzând mării și grozniciei lui — vrea să câștige mari și departe purtătoare scopuri, trebuie să ne fie de nainte lămurit. Și tot așa trebuie să ne fie față de grozavia acestui războiu clar, că și noi avem a ne ocupa cât mai serios cu aceasta întrebare: — Care sunt aceste scopuri ale lui D-zeu cu acest războiu universal și cum vrea El să le ajungă, — I. *Care sunt scopurile lui Dumnezeu cu războiul universal?* 1. *El vrea să-și câștige ascultare: „Atoptulernicul Dumnezeu, Iehova, vorbește, și chiamă pământul dela răsăritul soarelui până la apusul lui.“* (Ps. 50, 1.) „Dumnezeul nostru vine și nu lace.“ (v. 3.) „El chiamă cerul de sus și pământul, ca să judece pre poporul său.“ (v. 4.) Și zice: „Ascultă poporul meu, și fi voiui vorbi, Israile (Europa), că voiui mărturisă asupra-ți: Dumnezeu, Dumnezeul tău, eu sunt.“ (v. 7.) Eu sânгур! „Dară pentru că nu voiiau să-l asculte, focul mistuie înaintea lui, și în jurul lui vifor (războiu) cumplit.“ (v. 5.) „Și pentru că nu voiiau să se pocăiască, El ascute sabia sa și întinde arcul său (și a pregătit toate armele sale de războiu) și-l îndreaptă (punctual), și asupra lui îndreaptă armele morței, săgețele sale, (granatele și alte multe) pre cari le-a făcut arzătoare.“ (Ps. 7, 12. 13.) El vrea să-i silească (Ier. 31, 32.) a întra în șine și a cunoaște păcatele lor și a le mărturisii și a le lăsa. El exerciază pedeapsă pre schimbarea cugetărei. (Plâng. 2, 1—5; 3, 12—13.)

2. El vrea, ca ei să cunoască, că *El este Domnul, că El sânгур este Dumnezeu.* (Ps. 50, 7.) Că toate, câte să fac pe pământ, sânгур dela El vin. (Amos 3, 6; V. Moisi 32, 23—24; I. Regi 9, 9; II. Regi 6, 33; 21, 12—13; Neem. 13, 18; Ier. 11, 11; 18, 11; 21, 10; 24, 9—10.) Că El sânгур face toate, și ce e rău. (Isa. 45, 7.) Că *El este de temut, El sânгур.* (I. Regi 17, 25; Isa. 59, 18—19; 66, 2; Ier. 2, 19; I. Cor. 5, 11; Apoc. 14, 7.)

3. El vrea, ca „Numele lui să fie sfințit,“ ca „împărăția lui“ să vină, ca să fie voia lui pe pământ ca și în cer.“ Aceasta o vrea El pentru sine, spre onoarea lui și spre mărirea lui. Aceasta o vrea El pentru oameni spre mântuirea lor din toată stricăciunea și spre fericirea lor timporală și vecinică, spre fericirea și mărirea lor.

Ajungerea acestui scop dumnezeesc e ceva așa de mare, așa important, atât de necesară și măreață, că plata nici unui preț, nici a celui mai mare, nu poate fi prea mare. (Ioan 3, 16; Rom. 8, 32; Isa. 53, 5.) D-zeu și a pus ajungerea scopului său cu fiii oamenilor așa foarte în gând, *că trebuie să fie ajuns*. (Marcu 8, 31; Luca 24, 7. 26. 46.) Față de acest „trebuie“ d-zeesc și față de prețul, care D-zeu în darea unui-născut Fiu al său a plătit, apare și cel mai înfricoșat războiu universal ca un nimic. Pentru aceea va mineri pre toți, în cari nu să ajung scopurile și planurile lui D-zeu, o durere vecinică, nenunită.

II. *Cum să se ajungă scopurile lui D-zeu cu oamenii?* 1. Omenimea trebuie să se se facă cunoscută cu ele și încă cât mai înainte, cât mai iute, cât mai accentuat și cât mai deplin. Căși și fabrici și mașine să zidesc, scule și cele mai diferite unelte, să fac fără ca materialul *din care* să fac, și sculele și puterile *cu cari* să zidesc, despre sine, și înainte de toate ce se face cu ele sau prin ele, să știe cel mai puțin. Dară nu așa este cu oamenii, nu cu aceia *la cari*, nici cu aceia *prin cari* are să se facă ceva: Lor li de lipsă a ști, ce are să se întâmple *cu ei și prin ei*. Ba mai mult: Ei trebuie să aibe însăși voința cea mai serioasă la aceea și dorința cea mai sfântă și mai fierbinte după aceea.

Trebuie dară omenimei întregi și fiecărui om singular vestit numele lui D-zeu și întregul lui plan spre mântuire și fericirea omenimei — Christos și mântuirea lui îndestulitoare și deplină, pentru toți oamenii pregătită, și că cum poate și trebuie tot omul să participeze în aceea, și ce trebuie să facă fiecare pentru sine însăși și pentru toți ceilalți și-i îndatorat a face. Ei toți, fiecare singular trebuie adus la cunoștința și primirea și experarea mântuirii și spre împlinirea problemei dată lor de D-zeu. (Mat. 28, 18—20.)

Aceasta-l problema întregii ucenicie alui Christos și a fiecărui din ei, a totalul comunităților lui și a fiecăreia singulară, și a fiecărui membru singular a lor. Dacă vor împlini toți, întreaga ucenică și fiecare singular, toate comunitățile și fiecare singulară, și fiecare membru singular problema lor cu credincioșie, atunci planul cel milostiv a lui D-zeu se va împlini cu acest războiu universal, scopurile lui sfinte se vor ajunge prin el, altcum nu.

Planurile iubirei și cugetările iubirei lui D-zeu și a promisiunelor lui milostive sunt foarte multe și ele toate sunt foarte prețioase. (Ps. 139, 17.) Iar dacă omul prețuiește puțin planurile milei lui, nu să invoiesc la cugetările iubirei lui și nu participă la promisiunile lui, — pentru că nu vreu să împlinescă condițiile lor și nu vreu să umble pe căile cele de lipsă la aceea — atunci vine mânia cea înspăimântătoare a lui D-zeu preste ei (Marc 16, 16; Ebr. 2, 3; 10, 26—31; 12, 26—29.) și preste toți, cari poartă vina la aceea: An după an, zi după zi, oară după oară mor mulți oameni — fără ca să fie auzit evangelia — în păcatele lor, și să pierd pe veci (Rom. 2, 12), pentru că aceea, cari ar fi trebuit și ar fi putut să le vestească evangelia, nu au făcut-o. Cât de nemăsurată e vina lor și cât de înfricoșată va fi pedeapsa lor! (Ezek. 3, 18; Prov. 11, 26; Mat. 25, 30.) Foarte mulți în mijlocul așanumitei creștinătate, în mijlocul comunităților mărturisinde trăind, totdeauna stând în atindere eu creștini mărturisitori și auzind necontentit evangelia — rămân necredincioși și nepocăiți, pentru că viața multora din acești mărturisitori stă în contrăzicere cu evangelia. Cât de înfricoșată va fi și corespunderea lor! (Rom. 2, 17—18; II. Petru 2, 1—2.)

Pe cât de mare-i jertfa, care D-zeu în darea iubitului său Fiu, — care o aduce Christos în jertfiera de sine, — pe cât sunt de mare jertfele, pre cari le pretinde D-zeu în acest războiu înfricoșat universal spre ajungerea scopurilor sale d-zești, pe atât de mare e și datorința noastră a tuturor a vesti tuturor evangelia și a-i aduce prin cuvânt și pildă la primirea ei și la experința mântuirii. (Col. 1, 28—29; II. Cor. 2, 15—17; 2, 2; 6, 3—8; I. Tess. 2, 1—12.) *H. Meyer.*

Immanuel.

Immanuel, adică Dumnezeu cu noi — acesta-i acela nume, care fu prin profetul Isaia prezis referitor la Eliberatorul viitor. Iisus este eliberatorul dumnezeesc, care face pre poporul său fericit și liber de păcatul lui, acest Immanuel este Dumnezeu cu noi. Acest nume să-l scriem și noi pe poarta anului nou, în care acuma intrăm. Anii nostri sunt „anii Domnului” precum cei din bătrâni o însămnau cu bună îngrijire și numai un popor răătăcit, cufundat în păcate în zilele noastre o afirmă, ca și când nu ar fi intrat nici un lucru nou în lume cu Christos și noi tot așa de bine, cum o fac iudeii și mohamedanii, am putea conduce de tot altă numărare de ani. Inse aceasta ar fi greu de hotărît, că deoarecece dela nașterea Domnului tot timpul nou și înfriurirea spre lume dela El a pucees, aceea-i odată neclătibil, numai dacă cineva având ochi este orb și vrea să afirme altceva, din care urmare prin curgerea timpilor totuși unii s'au bolnavit deja. Noi totuși ne întoarem napoi la Iisus-ul, la Immanuelul nostru.

Immanuel, Dumnezeu cu noi, încă cu sapte sute de ani naintea nașterii lui Iisus a vorbit profetul despre aceasta. Prin urmarea căderii în păcat omenimea a devenit de tot liberă de către Dumnezeu, s'a rupt de către El. După natura noastră noi toți ne-am abătut dela Dumnezeu și ne-am instreinat de El. Totuși a apucat Dumnezeu mâna omenimei, deși a lăsat pre păgâni, ca să umble pe căile lor și numai după Israel s'a ostenit, dară când s'a împlinit vremea și amândouă națiunile au stat în neputința lor, unul lupdându-se în conștiința sa cu legea naturei, celalalt cu legea dată pe Sinai și cu dreptatea, atunci trimise D-zeu pre Fiul său jos și în El voia să apropie întreaga omenime către sine.

Iar ceea ce are valoare pentru întreaga omenime, aceea are valoare și pentru unii omeni singulari. Iisus,

Mântuitorul și Ajutorul, e pentru fiecare suflet, care crede în El, ceea ce e numele lui: Immanuel, Dumnezeu cu noi. Și asta-i aceea, de ce noi avem lipsă: un Mântuitor, care să fie totdeauna cu noi, ziua și noaptea, care ne împacă cu Dumnezeu, ne sfințește, ne conduce și ne întărește, ca să umblăm pe căile lui Dumnezeu și să putem face voia lui. Și tu aparțini celor fără de gând și ușuratici sau doarești din toată inima, ca Domnul să fie cu tine?

„Și dacă-i Dumnezeu cu noi, cine va fi contra noastră?” zice apostolul. (Rom. 8, 31.) Dară nu uită a înșira, că ce fel de puteri ne pot ataca. Noi trăim într'o lume, unde Satana, moartea și păcatul are încă mare putere, unde în lumea vezibilă și nevezibilă, încă ne poate sta ceva contra, unde fiii celui Preinalt așa să socotesc, ca oile duse spre jungheare; totuși ne încurajază apostolul și zice „Dară preste toate acestea biruim prin Acela, care ne-a iubit, nimic nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu, care este în Domnul nostru Iisus Christos.”

Dacă Dumnezeu într'adevăr este cu noi, în lucrările și chiâmarea noastră, atunci ni iertat și trebuie să și fim așa cum o serie oarecineva altul, ca ca să nu dăm loc grijei. El are un braț puternic și dacă acest braț să luptă pentru noi, atunci aceea-i desul pentru noi. Să nu ne încercăm dară din starea și împrejurările cele grele, în care ne aflăm mai ales și în asta vreme, a căută să scăpăm prin propria noastră putere și minte, ci nainte de toate să căutăm pre Dumnezeu cu noi, atunci de sigur și binecuvântând ne conduce pre noi mâna lui și noi încă i vom mulțami, că El este mântuitorul feței noastre și Dumnezeul nostru. (Ps. 42, 12.)

Dumnezeu cu noi! Cum știm noi să ne bucurăm de aceasta binecuvântare totdeauna? Un cuvânt vechiu-testamental, care'l atinde un profet, aduce la aceasta întrebare un răspuns foarte fericitor. Azaria, fiul lui Obed zice către regele Asa și către tot poporul lui Israel:

„Ascultați-mă pre mine voi Asa și toată Iuda și Beniaminul! *Domnul este cu voi, dacă și voi veți fi cu El*; de-l veți căuta îl veți afla; dară de-l veți părăsi, și El vă va părăsi pre voi.“ (II. Cron. 15, 2.) Dumnezeu să pleacă la cei păcătoși și pășește în societatea lor, dupăcum am spus-o deja la început, un document a grației regești pe baza minunatei eliberare a Domnului Iisus Christos. Dară pentru păstrarea acestei binefacere și ca aceasta binecuvântare să ne fie spre bucurie, trebuie, ca noi să fim decisi a îndeplini aceea, ce Dumnezeu pretinde dela noi și ca să fim totdeauna lângă Dumnezeu și cu El. Da, Dumnezeu cu noi; dară nu așa, ca noi să plănuim și să căutăm ori și cum a împlini voia noastră și a ataca îndată cerul, ca Dumnezeu să meargă cu noi pe calea aleasă de noi. Nu, ci mai mult să fie bucuria învățăcelor a noastră, interesul lor, precum și tactica lor gingașă, a privi la întreaga voință a Regelui lor, a atârna dela El și a împlini poruncile lui, atunci de sigur va împlini El făgăduința sa, așa că nu va lipsi nici aceea, că El va fi cu ai săi în toate zilele până la sfârșitul lumii. Astfel ne om putea bucura de acest cuvânt: Imanuel, Dumnezeu cu noi în toată vremea, în toate căile și lucrările, în toată viața noastră, până la bătrînețe și cărunțețe ca să-i fim spre onoare. Aceasta să fie dară parola noastră și în acest an nou.

„Numele lui este: Cuvântul lui Dumnezeu.“

(Apoc. 19, 13.)

Continuare.

Dela W. Ashmore D. D.

Înse de acolo nici nu atâră. Primirea Bibliei din partea noastră nu-și află propta ei în mărturia externă, ci în cea lăuntrică. Noi am putea pregăti șasăzecișisășă de bolovani în colțuri cioplite, ca să formeze din ei un arc, atunci ar putea cineva, care numai la forme privește, să ceară dela

fiecare lucrător raport, că el a cioplit piatra sa în modul hotărît. Un meseriaș simplu cu mintea sănătoasă ar zice din contra: „Eu nu întreb nimic după un diagram geometric de planuri și coturi, las să văd, că oare formează cele șasăzecișisășă pietre un arc perfect și desevărsit, dacă sunt puse la olaltă. Dacă aceea-i cazul, atunci o văd eu și fără de toată matematica voastră, și dacă nu-i acela cazul, atunci toate logaritmele lumii nu mă vor convinge.“

Noi aflăm în tot același mod, că cele șasăzecișisășă de cărți lă olaltă formează un pod desevărsit dela Edenul lui Dumnezeu la Raiul lui Dumnezeu — un plan perfect și un mod singular a vecinicii adevăr, a resumpărării omenimei și a măririi dumnezești. Noi nu o avem de lipsă, ca un om să ne învețe aceasta. Noi înșine o putem vedea, și noi știm, că nu e un cuvânt omenesc, ci în fapt și într'adevăr și este cuvântul lui Dumnezeu. Noi ne îndestulăm, dacă la o zidire mare, vr'un pod mare ori palat, vedem numele arhitectului pe piatra ungiulară. Ar fi nebunește, a pretinde, ca pe fie care granit să stee numele meseriașului, care l-a cioplit. Tot așa este și cu Biblia. Ce nouă ne lipsește, este, a îndruma la aceea, cum o pus Dumnezeu pe toate imprimatura (subscrierea) sa.

3. După gătarea zidirei urmează vremea și protestul cercărei; trebuie deci constatată durabilitatea, trebuincioșia și capabilitatea potrivirii pentru scopul plănuit. Protestul cercărei este lung. Christos, cuvântul cel intrupat a lui Dumnezeu, fu după botezul său dus de Spirit în pustiu, ca să fie cercat. Dumnezeu vrea că cuvântul său scris să fie tot așa supus unei cercare lungă și aspră, ca să fie încontestabil statorit, că întrece tot ce-i omenesc. Este de nemărginită importanță, ca să se întample aceasta, și dacă pretinde așa o mare parte de două mii de ani, că să îl facă desevărsit.

4. Trebuie cercat la explicarea lui cuvenită. Constatarea textului e impor-

tantă, dară ea nici de cum nu-i tot, ce-i de pretins. La primirea textului ne putem noi deja înțelege dară când ajungem la însămnătatea cuvintelor, să începe cearta. Unii subgroapă întocmai adevărul, pe cum de exemplu capitoalele, cari referează la persoana lui Christos: „A cui fiu este El? Este el o ființă d-zească sau numai o ființă corigată oamenească? Întrebarea nu poate fi rezolvată prin o discuție filozofică ori exegetică. Tot așa cu multime de învățături substanțiale, cu alegerea suveranității lui Dumnezeu, a libertății omenesti și a libertății voinței și cu multe alte întrebări, cari desbină creștinătatea. Cum să ajungem la o unire? Piatra de cercare a sfintei Scripturi în toate aceste cazuri este *fructul*. „Pe fructele lor 'i veți cunoaște.“ Este totdeauna și definitiv fructul, care hotărăște. Pentru aceea trebuie așteptat și văzut, ce este fructul diferitelor espicări. În socoteala din urmă se va arăta adevărul, explicarea definitivă a capitelor, cari îl arată pe Christos numai ca fiul omului, este atât de ne-fructiferă și slabă, iar cea din contra atât de fructiferă și dădătoare de putere, că la socoteala definitivă toată în-doială dispăre. Tot aceea este cu o grămadă de alte puncte a învățătorei. Inse o probă experimentală a acestui soi pretinde vremea, studiul și pățania generațiilor întregi și a seculilor întregi; și totuși poate Biblia pași întregul și definitivul ei războiu, când aceste dispute sunt cu o măsură hotărâtă de siguranță decise.

Continuăm.

Epistola lui Pavel către Efeseni. :-: :-:

Continuare.

De H. Meyer.

V. 18. Aci avem noi a două cerere a lui Pavel pentru Efeseni: „Și ochi luminați a minții voastre...“ Aceștia sunt ochi spirituali, pre cari om firesc nu-i poate avea, ci numai oameni spirituali, așa unii care sunt născuți de Dumnezeu și au Duchul lui și au cuget spiritual. Omul firesc nu poate vedea lucruri spirituale, cu atât mai puțin a cunoaște însămnătatea lor, sau a prețui valoarea lor. Toate cele spirituale trebuie să fie spiritualmente judecate (I. Cor. 2, 14.) Nici lucrurile firești nu le știe omul firesc bine vedea și judeca nici însămnătate și valoarea, nici scopul și folosul lor potrivit. Numai omul spiritual vede și cunoaște și prețuiește și judecă și folosește toate cum să cade. — „*Ochi luminați.*“ Aceia sunt în aceasta lume întunecată un dar foarte prețios și scump. Darul așa unor oameni, cari însăși sunt o lumină în Domnul (Ef. 5, 8.); cari sunt luminați de Dumnezeu și din lumina dumnezească născuți și au o natură de lumină. În cari locuște Christos, adevărata lumină, la aceia sângur să poate toate lucrările cele trupesti și cele sufletești, cele pământesti și cele cerești, cele timporale și cele vecinice vedea, cunoaște, judeca și prețui, și a se învăța a cunoaște și folosul lor cuvenit; și prin cari El lumina sa cea luminoasă — tocmai prin acera, că ei cunosc și prețuiesc și folosesc bine toate lucrurile — neîncetat revarsă. Către ei spune Domnul: „*Voă sunteți lumina lumii*“ (Mat. 5, 14); „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor“ (Mat. 5, 16.) Că „Cel ce-mi urmează, nu va umbla la întunec, ci va avea lumina vieții.“ În lumea, în care ei umblă încă aici jos, este numai întunec, dară cu toate acelea ei nu vor fi în întunec și nici odată nu vor avea lipsă să umble pipăind la întunec: Ei au

CĂLINDARE PENTRU CETITUL BIBLIEI :-: :-:

sunt sub tipar și să pot comanda.
Prețul 10 fileri și portul poștal.

Să pot căpăta la :

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

„Ochi luminați“, ei umblă în lumina vieții, candelile lor nu sâ sting.

„*A miniți voastre.*“ Există și alta? — Dacă este luminarea cea falsă amăgitoare a satanei, prin care a orbit el cugetele, ca să nu vază strălucirea luminei, Evangheliei despre mărirea lui Christos (II. Cor. 4, 4; Isa. 29, 9—14; și pentru aceea nici nu poate nici de altcum nimic vedea, cunoaște și înțelege bine, — da! — Cum ar fi dealtce cu puțință, ca oamenii să iubească lumea (I. Ioan. 2, 13); și petrecerile ei mai mult le iubesc decât pre Dumnezeu (II. Tim. 3, 4.)? Că ei cugetă pământeste și pentru aceea sunt mai mult îngrijiți de binele lor pământesc ca de cel vecinic; își fac cu mult mai mult grijă pentru binele lor trupesc, ca pentru cel spiritual; că ei trebuințele lor și a copiilor lor cu mult mai iute, și cu mai multă siguranță și devotare și stăruință caută a îndestula, ca cele spirituale? — Vreme și bani și posesiune pământescă și putere și sănătate trupească, precum și preste toate cunoștințele, darurile și destoiniciile spirituale — sunt numai îngrijitorii lui Dumnezeu și de sigur va trebui să dec socoată despre toate (Luca. 16, 1. 2; 19, 12—26; Mat. 25, 14—30)? Și dacă o știu ei, totuși o fac tocmai așa ca și când nu ar ști? — Oare de unde este, că cassele de misiune sunt atât de goale? — Că așa foarte, așa foarte puțini sâ jertfesc pre sine de tot serviciul Domnului? — Că mai toate interesele împărăției lui Dumnezeu sunt atât de tare părăsite, și că atât de puțini caută cu destulă seriotate propria lor mântuire și mântuirea altora? — Oare nu toate acestea vin din lipsa de adevărata înțelegere?

„*Ca să cunoașteți speranța chiâmării voastre.*“ A fiecărui om chiâmare sâ formează după chiâmarea lui. — Numai sângur după aceea, *cine* la chiâmat și *la ce* poate și va fi speranța lui. Mai întfiiu depinde în privința speranței unui om de acolo, *cine* îl chiamă, iar apoi și pentru ce. Pentru

speranța unui om — poziția, și onoarea și serviciul și plata — devine o mare deosebire, că oare îl chiamă un monarch mare și puternic în curtea sa și în cea mai înaltă poziție de serviciu în împărăția sa, ori că un om sărac, neprețuit în serviciul său. În speranța lui Iosef — poziția, onoarea și plata — sâ făcu o mare deosebire, că oare îl chiamă tata său ca supraveghiător preste frații săi, ori că dirigătorul și căpitenia lui Faraon preste casa lui și preste toate ce avea. — Că oare îl chiamă capitenia închisoarei ca supraveghiător preste cei închiși, ori marele și puternicul Faraon ca cel mai mare după el și ca părinte și domn preste tot Egiptul. — Dară cu mult, cu mult mai mult depinde în privința speranței chiâmării noastre, că oare suntem chiâmați ai lui Dumnezeu, sau numai a oamenilor, a lumei și Satanei. Chiâmarea unui om sâ arată în chiâmarea sa: *Cine* a chiâmat pre un om, aceea o vedem noi foarte punctual și hotărît pe calea care o umblă el și pe cngetarea care o descoperi, pe umblarea care o poartă și pe iubirea care o dovedește și pe viața care o trăiește, scurt — pe chiâmarea care o exerciază. Și a cunoaște aceasta e tot așa cea mai ușoară, dupăcum și trebec sâ fie cea dintiă. Pentru Efeseni suna — după rugăciunea lui Pavel pentru ei, (și și pentru noi, dacă suntem învâțacei ai lui Iisus) — a cerea, a fi siguri și a cunoaște, că suntem chiâmați ni lui Dumnezeu, — chiâmați cu chiâmarea lui sfântă și puternică, așa că ne-am făcut întreaga lui prorietate și cu toate câte le avem stăm în serviciul lui. Chiâmați la chiâmarea cea sfântă a toți ai săi — mai nainte în aceasta, dară apoi și în acealaltă lume: acuma în corpul înjosirei, a neputincoșiei și slăbiciunei, dară apoi și în deplină putere, desevărsire și glorie vecinică dumnezească; aici cu deplină și neîncetată tăgăduire de sine și jertfire de sine, cu multă luptă, strămtorare, osteneală și durere, dară apoi și în fericire nespūsă. Fără de chiâmare

niei nu există o adevărată chemare (cariera). Aceasta are valoarea pe toate terenele vieții omenești, mai ales însă, și de tot nemărginit pe terenul vieții spirituale și vecinică. Și tot așa de sigur este: valoarea cea de tot mare și însemnată cea înaltă și importantă cea foarte mare a chemării, la care Dumnezeu chemă pre ai săi, și încă speranța cea nemărginită de fericită, câte a adus Dumnezeu tuturor acelor, cari aceasta — și dacă grea, și cu cele mai amare suferinți și strămtorările cele mai fierbinți însoțită, și pretinzător de toate ale lor, dară totuși preste toate în lume măreață și prețioasă — chemare o împlinesc întrădevăr și cu credincioșie. (Col. 1, 5; II. Tim. 1, 12; 4, 8.)

Care este deci calca, pe care ajung cei chemați ai lui Dumnezeu tot mai mult la adevărata cunoștință a celei speranțe a chemării lor? — Dacă spre pildă Iosif cunosc pe tatăl său foarte bine: cugetarea sa față de el, averea și planul lui, a-i da lui după puțină și după măsura împlinirii chemării lui, la care tata lui l-a chemat, atunci o fi putut el înainte cunoaște valoarea speranței chemării sale, așa și noi: mai înainte e de lipsă, că Dumnezeuul Domnului nostru Iisus Christos, Părintele mării, să dea Spiritul înțelepciunii și descoperirii, ca să-l cunoaștem pe El, și apoi și cugetul lui către noi, și planul lui, a ne da nouă după puțină sa, după bogăția măririlor și fericirilor sale, și după măsura împlinirii chemării la care El ne-a chemat. Dară nu după măsura speranței noastre — măsura mării noastre și a averi noastre, măsura fericirii noastre și a gustării ei la El — depinde dela măsura predării noastre și a credincioșiei noastre și sirguinței și dela măsura — prin neînțeleasă deprindere și în rugăciune stăruitoare ajunsă capabilitatea spre împlinirea chemării noastre și a rezultatului ei. (Mateu 24, 45—47; 25, 14—30; Luca 19, 12—26.), ei și măsura cunoștinței aici

deja ajunsă a aceluia. Toată averea faptică, și mai mult încă congestarea faptică a măririlor și fericirilor lui Dumnezeu și a vieții vecinice atarnă dela învrednicirea și căpabilitatea, care este lucrată de Dumnezeu prin Duhul său, și prin necontenita și neîntreruptă exerciere în pietate. (I. Tim. 4, 8.)

Continuăm.

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B.-r.

Dialog între A. și B.

A. Bună seara prietene B., unde te silești?

B. Mă grăbesc la adunare, doară și întârziem. Deși ași dori, ca să pot fi acolo la început, deoarece ași dori să jertfesc în asta sărbătoare frumoasă toată minuta spre mărirea Aceluia, care s'a făcut om pentru noi și în înjosire adăncă născându-se, a adus lumii întregi bucurie și fericire.

A. Iubite prietene tinăr! Ce bucurie umple sufletul meu, când așa o declaraciune aud dela un tinăr. E drept, că asta-i la loc și asta-i aceea, ce arată o stare adevărat creștină. E dureros în așanumita lume creștină, cât de puțin cunosc aceasta stare! Mai ales tinării, cari totdeauna, înse mai ales Dumineca și la sărbători, când ar fi mai bună ocaziune a servi lui Dumnezeu, servesc desfătărilor trupești, păcatului și lumii. Iar de Dumnezeu uită de tot.

B. Așa-i. Și eu privesc cu durere la prietenii mei tinări, cari în duminicile cele frumoase și cu ocaziunea sărbătorilor frumoase, aleargă după desfătări trupești, la baluri, ba și în birturi, unde nu numai că nu servesc lui Dumnezeu, ci și pre ei să ruinează în corp și în suflet. Dacă sunt chemați la adunare, aceea o iau cu ușor, ba încă și rid de chemarea noastră serioasă și rămân pe lângă petrecirile lor păcătoase.

A. Cu durere, aceea trebuie să vedem, că poporul nostru atât cei tinări, cât și cei bătrini, sunt acolo în robia sufletească, robia păcatului. Cum o spune Mântuitorul: „Cel ce face păcat, servul păcatului este.” (Ev. Ioan 8, 34.) Astfel ei, ca robi, trebuie să meargă acolo, unde domnul lumei, diavolul le poruncește. Cât de hotărît înse este spus în sf. Scriptură: „Cel ce nu să pocăiește, se va condamna.” Cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. (Gal. 5, 19—21.) Cât de hotărît arată Domnul nostru și aceea, că: „Cel ce nu se va naște de nou, nu va vedea împărăția lui Dumnezeu.” (Ev. Ioan 3, 3.)

B. Cu adevărat ne putem minuna de aceea, că pe lângă așa dovezi lămurite a sf. Scripturi, oamenii atât de ușor rămân în păcat. Pe lângă învățăturile biblice mai sunt și predicele cele serioase, pre cari le pot asculta oameni, dacă au voie la aceea. Și-i evident, că din când în când și în adunarea noastră vin cu mulțimea, unde să explică curățenia sa. Să și poate vedea, că cuvântul exerciază spre mulți un efect, dară când iasă din adunare, tot accia rămân, cari au fost și mai nainte, robii cei pe sama lumei și păcatului.

A. Vreamea noastră poate arăta o omenime de deplâns și cufundată în păcat. După zisa profetului Isaia, și astăzi e așa, că: „Boul cunoaște pre stăpânul său și asinul ieslea stăpânului său, iar omul ce să numește creștin, nu cunoaște pre Dumnezeuul său și nu ia aminte la căile sale. (Isaia 1, 3.)

Cuvântul Domnului zice: „Nu fiți ca calul și ca cățitul, fără înțelegere, cu friu și cu zăbală, podoaba lor, să îmblâzesc; altfel ei nu se apropie de tine.” (Ps. 32, 9.) Omenimea, ba și creștinătatea de acum, e foarte animalică. Precum animalul mănacă, bea, trăiește poftelor sale animalice, dară lui Dumnezeu nu servește. Numai dacă prin lovituri trupești, precum: morb, pagubă și altele nu-i

oprește Domnul ca prin zăbală ori piedică, — nu-i să supun.

B. Ce înfiorătoare e starea oamenilor nepocăiți! Dară ei să apropie de o stare și mai înfiorătoare, dacă mor în stare nepocăită. Pentru aceea trebuia să se nască Mântuitorul, ca să scape pre oameni din aceasta stare înfiorătoare. El însăși o spune: „Dacă Fiul vă va face liberi, veți fi liberi într'adevăr.” (Ioan 8, 36.)

A. Fericiți cine poate aceasta libertate gusta și pre Mântuitorul născut pentru noi, îl poate cunoaște ca Eliberatorul său și-i poate servi în iubire. Ce fericiți suntem, că și acest Crăciun frumos îl putem petrece spre mărirea lui, unde șezând cu bucuria inimii la picioarele lui putem asculta cuvântul lui cel fericit. Înaintea lui plecându-ne ne putem închina lui ca Mântuitorul nostru și putem suna cântări frumoase de laudă spre mărirea lui.

Oh, dacă toți, cari sunt aici de față și până acum, au fost robii păcatului, ar preda inimile lor lui, în aceasta clipă, ca și ei odată ca cei liberi ai lui să poată fi în cer părtași moștenirii lui. Că numai acela-i fericit, care îl poate avea pre El.

Că noi îl avem pre El și suntem fericiți în El, să aducem ca dovadă aceasta cântare frumoasă, în care să exprimăm bucuria și fericirea noastră în Domnul:

Oh ce sămțire 'l am pre Iisus!
Asta mă face așa voios,
Că sunt moștean al cerului 'nalt
Și mântuire că am aflat.
În veci cânta-voi: că-s fericit,
Acum prin Iisus sunt mântuit.
În veci aceasta voui cânta eu:
Laud pre Iisus, că e al meu!

(Cântările Evangheliei 99.)

istorioară de crăciun.

În căsuța de lângă pădure locuia un ziler sărac, care cu tăiatul de lemne își câștiga pâinea cu mare osteneală. El avea femea și copilași, un fiu și o fetiță. Numele fiului era

Valentin, iar a fetei Măriuța; amândoi erau spre bucuria părinților lor temători de Dumnezeu și ascultători ajutau sirguincios în lucru.

Pe când familia ședea într-o seară la olaltă, pânăcând afară ninge și sufla un vânt tare, cineva bătu în liniște la fereastră și cu glas slab zise astfel: „Oh lăsați-mă în lăuntru! Eu sunt un copil sărac, nu am ce mânca, nu am loc, unde mă trage, foamea și gerul măucid. Oh lăsați-mă în lăuntru!” Atunci Valentin și Măriuța săriră de lângă masă, deschiseră ușa și ziseră: „Vino în lăuntru, copil sărac, și dacă nici noi n'avem multe, dară încă mai multe ca tine și ce avem, cu bucurie o împărțim cu tine.” Copilul strein intră și-și încălzi membrele înțepenite. Copiii ce aveau de mâncat puseră înaintea lui și apoi ziseră: „Tu de sigur ești ostenit, mănca și vino culcă-te în patul nostru, noi vom dormi pe scaun.”

Acuma zise copilul strein astfel: „Cerescul meu Părinte vă binecuvinteze pentru asta.” La aceasta duseră pre micul lor oaspe în cămara lor, îl culcară în pat, îl acoperiră și gândire în sinc: „Oh ce bine ni nouă! Avem odăiă caldă și pătuț, înse acest copil sărac are cerul ca acoperământ și pământul ca așternut.” Când să culcară părinții, să culcă Valentin și Măriuța pe banca de lângă cuptor și ziseră unul altuia: „Copilul cel strein se va bucura, că-i culcat în pat cald. Noapte bună.” Înse copiii abea dormiră o câteva ciasuri, de odată să trezi micuța Marie și sculă în liniște pre fratele ei și zise: „Valentine, scoală, scoală. Auzi numai muzica cea frumoasă la fereastra noastră. Valentin își sterse somnul din ochi și ascultă. Cântare minunată suna înaintea căsei și s'a auzit foarte lămurit cuvintele:

„Oh Fiu sfânt te salutăm
Cu harfe, cântări de laudă.
Oh Fiu sfânt noi priveghiam,
Până tu stai la odihnă.
Ferițiți cari te primesc,
Pe-aceia tu-i mântuiești.”

Când auziră copiii aceasta, i-a cuprins o frică cu bucurie, să duseră la fereastră, să văză ce să întâmplă afară. Acuma văd o rază de aură din spre răsărit, iar înaintea căsei stau mulți copiii în îmbrăcăminte de argint cu harfe de aur în mâni, la privința acestei aperiță să uitără cu ochii ațintiți prin fereastră. Acuma sămțiră o atindere lină și privind napoi, stătea înaintea lor copilul strein în îmbrăcăminte strălucită de aur, cu coroană pe cap care-i grăi astfel: „Eu sunt copilul Christos, care umblă prin lume, ca să aduc copiilor temători de Dumnezeu fericire și bucurie. Voi m'ați primit astă noapte, că ați gândit că sunt un copil sărac și pentru aceea să vedeți binecuvântarea mea.” Acuma merse afară cu copiii, rupse un ram de brad, îl plintă în pământ, zicând: „Acest ram de brad să crească pom și să aducă rod în fiecare an.”

După aceste cuvinte dispăru el cu îngerii. Iar ramul de brad creșcu și deveni brad, încărcat de mere aurite și nuci argintate și în fiecare an aducea odată fructe.

Lubiți copiii! Deși-i poveste care v'o spun, totuși puteți mult învăța din ea. Domnul Iisus s'a dat pre sine pentru noi, ca să ne rescumpe de păcat. Primiți-l în inimă și atunci vă veți îndura de cei săraci, flămânzi, cei ce sufer de frig și în mizerie. Nu uitați nici când, că cel ce ajută pre altul, o face aceea Domnului Iisus și așa unii vor avea bogată respaltă în ceruri.

Dorința mea sinceră, ca acelora, cari cetese aceasta istorioară, Domnul Iisus să se nască în inimă, să crească și să domnească în veci.

Sărbători fericite vă dorește cel ce vă iubeste
Köszegi în H.-Cs.

Să răspândim foile „SOLUL PĂCEI”
„RAZELE AURORII” și „CHRĂȘTINUL”.

DIN FĂURIE.

După ce foița noastră „Adevărul” a apărut o frumoasă vreme că era în al 8-lea an, de odată, pe neașteptate veni la administrația foii o provocare dela autoritate, că noi trebuie să schimbăm titlul foii, deoarece mai există o altă foiță mai bătrână sub tot acest titlu. Noi am fost deja dedați cu acest titlu, și nu bucuos l-am fi schimbat, înse noi avem îndrumări în sf. Biblie ca să ne supunem la toată ordinea autorităților mai înalte. Așadară noi ne supunem liniștiți și voim cu ajutorul bunului Dumnezeu să cetim și tot așa de bucuos să și scriem de acuma înainte pentru „Solul Păcei”, ba încă cu mai mult zel a ne sili a vesti solia păcei, ca până acuma. Că noi vedem, că mai ales în asta vreme grea și plină de nepace este lipsă în lume de solii păcei, casă vestească — devarree este luată pacca de pe pământ — o pace mai înaltă, o pace cerească, pre care nimenea și nimic nu o poate tulbura, care ni se îmbie nouă în dar, și care dacă noi o primim putem fi fericiiți cu ea în inimă aici deja în asta lume plină de dureri și năcaz, dară mai ales în viitor, când mulți își vor frânge mâinile după un pic de apa, care să stâmpere chinul lor infernal, atunci va fi pacea noastră ca un fluviu lat și adânc și fericirea noastră ca valurile mării, care va fi stabilă și rămânătoare în veci. Bunul Dumnezeu fie-ne întru ajutor, ca și sub acest titlu nou să avem prosperitate și înaintare în lucrul său cel sfânt. El ne dea binecuvântare și putere în lucru, și El dea și în acest an nou binecuvântarea sa preste toți cetitorii acestei foi, care să silește a aduce solia păcei la toți coi neimpăcați cu Dumnezeu.

* * *

Asta-i deci atestatul cel măreț, care o dădu războiul Scripturei, că a aflat cuvântul ei ca destul de greu, ca să

aibe drept și în el. Ce trebuiește la front? Aur și fer. Și aur și fer amândouă să află în Scriptură. Că oare vor mai afirma încă și după războiu: Valoarea Bibliei zace în conținutul ei de acorde? Ach, ce sunt acordele în lupta nimicitoare de nervuri? Aici trebuie mai mult, aici trebuieșe valori, pre cari nu le poate topi fierbințala mizeriei. Și astfel este și cu cuvintele scripturei. Cuvintele cele mai impresionate ale scripturei, ele derivă din cea mai mare lipsă a vieței și să întore către cei greu apăsați. El să suiă din adâncul lipsei și vreu să fie ajutător în lipsă. Neuitat îmi va rămânea, când am văzut mai întiu mizeria omenimei în chipul unui oficer greu rănit, căruia îi sfășie proiectilul de artilerie un braț și celalalt era strivit. Prea târziu aflat, deja în agonia morții adus în lazaret, să lupta el ciasuri pline de chin în înfiorări friguroase cu sfârșitul său. Ce să spunem deci, noi cari priveam în fața chinului și aveam de lucru, a ținea corpul cel neliniștit? O batjocură să părea a fi ori ce cuvânt. Atunci căzu privirea mea pe un verset simplu în odaia de lazaret. El sună: „În lume aveți strimtorare. Dară îndrăzniți, eu am învins lumea”. Acuma înțelesei eu, pentru ce are Biblia valoare în războiu.

Din Wge.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 2. Ianuare 1916.

Înălțarea Domnului la cer.

Faptele 1, 1—14.

Cuvânt de aur: „Pentru aceea să zice: Suindu-se la înălțime, a făcut mulți robi, și a dat daruri oamenilor.” Efes. 4, 8.

În anul trecut au fost lecțiile noastre luate din vechiul Testament. Mai pe urmă auzirăm noi despre lucrările regilor lui Israel și a profetilor. Aceasta carte este o continu-

are a evangeliilor. Mateu, Marcu, Luca și Ioan, cari ne istorisesc istoria Domnului și a umblării lui pe pământ. Fără îndoială nu ne dau Faptele apostolilor o deplină descriere a vieții a toți apostolii. În întia jumătate (cap. 1—12.) istorisește ea anume despre cei învățați aleși ai Domnului, cum au zidit comunitatea în Ierusalim: Petru, Ioan și Iacob, în a doua parte mai esclusive numai despre Pavel, marele apostol a păgânilor și călătoriile lui de misiune în lumea păgână.

Astăzi vom noi cerca intrarea în Faptele apostolilor.

Împărțirea : I. V. 1—3. : Scurta retroprivire alui Luca la evangelia sa. II. V. 4—14. : Istoria de a măruntul a înălțării Domnului nostru la cer.

Duminică, în 9. Ianuară.

I. Revărsarea Duchului sfânt.

Faptele 2, 1—13.

Cuvânt de aur: „Au nu știți, că sunteți templul lui Dumnezeu și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi.“ I. Cor. 3, 16.

Noi mergem mai departe în studierea Faptelor apostolilor. Aceasta au numit-o și cartea cea mare a Rusalilor, cartea Duchului sfânt. Că cu istoria Rusalilor, care o studiem noi astăzi, să începe propriuzis aceasta carte. Ceea ce avurăm noi în Dumineca trecută, a fost introducere. Noi ajungem din portie în sanctuar. Rusalile le sărbăm noi mai mult în mijlocul splendoarei florilor a primăverii sau ce începutul vărei. Lecțiunea Rusalilor să și potrivește bine în primăvară, că unde Duchul sfânt a venit ca o plouă de maiu și predica cea însuflețită a apostolilor suna în lume, acolo înflori primăvara adunării creștină. Dară și dacă-i acum încă iarnă, în inimă și în iubita noastră școală de duminică totuși poate fi vreme de primăvară, numai dacă vom să ne predăm Duchului sfânt.

Să privim dară minunea Rusalilor sau revărsarea Duchului sfânt.

Împărțirea : I. V. 1. : Pregătirea. II. V. 2. și 3. : Semnele vizibile la aceea. III. V. 4. : Întâmplarea cea nevizibilă launtrică. IV. V. 5—13. : Întia impresie spre popor.

Duminică, în 16. Ianuară.

2. Predica ap. Petru.

Faptele 2, 14—47.

Cuvânt de aur: „Și va fi, că tot cel ce va chemă numele Domnului se va mântui.“ Fapt. 2, 21.

Voi toți veți fi asultat vr'o predică, și veți fi și observat, cum a făcut câte odată o impresie adâncă spre ascultători. Câte odată a urmat predicii și câte o adunare de urmă, și aici rămaseră năpoi oameni, cari după ascultarea predicii au fost îngrijți pentru mântuirea sufletului lor. Este o mare binecuvântare, că nouă ni iertat a ședeă Duminică după Duminică sub predică. Astăzi deci auzim noi despre întia predică creștină. Petru o ținu în ziua de Rusalii în Ierusalim, și puternic a fost efectul ei.

Noi privim predica de Rusalii și binecuvântarea de Rusalii.

Împărțirea : I. V. 14—36. : Predica de Rusalii. I. V. 37—37. : Binecuvântarea de Rusalii.

Duminică, în 23. Ianuară.

3. Duchul vieții.

Romani 8, 12—30.

Cuvânt de aur: „Căci căți sunt conuși de Spiritul lui D-zeu, acestia sunt fiii ai lui Dumnezeu.“ Rom. 8, 14.

Între marturii lui Iisus, purtătorii Duchului sfânt, mai ales apostolul Pavel e mai preminent. Noi vom auzi încă mai multe despre el. Astăzi cercăm noi o parte din epistola, care o scrisese el cam în anul 58 după Christos. Așadară ajunse Pavel în atindere ce adunarea din Roma în anii domniei înfricoșatului împărat Nero. Deci e epistola către Romani atât de grea de înțeles pentru copii, că noi am face bine, a cânta astăzi multe cântări și numai un vers din întreaga lecție a cerca. Capitoul în-

treg vorbește despre Duchul sfânt, și încă vorbește apostolul dela v. 12. până la 16. despre lupta între corpul nostru, adică plecările păcătoase, și Duchul sfânt, adică glasul lui Dumnezeu către noi. În v. 17. și 18. ne arată apostolul, cum aceia, cari să lasă conduși de Duchul sfânt, sunt fii ai lui Dumnezeu și moștenitorii mării lui. În v. 19—22. ne arată el, că nu numai oamenii, ci și toată creatura va fi rescumpărată cu noi. Așadar și animalele fără de înțelegere sub păcat. Dară și ele să aibe odată — ca mai nainte în paradis — un trai mai bun. În v. 26. și 27. spține Pavel, cum ajută Duchul sfânt slăbiciunii noastre, și în sfârșit în v. 28—30. vorbește el despre planul și intenția lui Dumnezeu pentru oameni și toate celelalte creaturi. În aceasta conexiune aflăm noi și versul cel frumos, care acuma ne poate față de multe dureri ale războiului mângăia: „Noi știm, că celor ce iubesc pre Dumnezeu, toate li se lucrează spre bine.” (v. 28.)

Așadar noi privim numai v. 14., cuvântul nostru de aur, și-l cetim în legătură cu v. 12—17. Conținutul principal a acestui capitol și mai ales a v. 14-lea să lasă reasumat în propozițiunea: „*Duchul lui Dumnezeu conduce, adică lucrează în fii lui D-zeu.*”

Impărțirea: I. Ce fel de Duch este Duchul lui Dumnezeu? II. Unde poartă Duchul lui Dumnezeu pre fii lui?

Duminecă, în 30. Ianuare.

4. Vindecarea ologului.

Fapt. 3. 1—26.

Cuvânt de aur: „Iar Petru a zis: Argint și aur nu am; iar ce am, aceea îți dau: În numele lui Iisus Christos, Nazarineanul, scoală și umbă.” *Fapt. 3. 6.*

Pre câți păgubiți de războiu vedem noi acuma pe strade, câți ologi; câți orbi! Nu ați dorit voi deja, dacă am fi noi în vremea dintiu a Duchului sfânt, când a fost dat apostolilor puterea, și pre cei trupește bolnavi a-

restaura în mod minunat? Astăzi auzim noi despre un așa fapt apostolic. Cuvânt și faptă, amândouă să țin de olaltă în chiamarea apostolică. Cu cuvântul și fapta să infățoșau deja profetii vechiului așezământ. Așa petrece și în lecțiunea noastră de astăzi un cuvânt spiritual un fapt minunat.

Noi privim întâia faptă de minune apostolică.

Impărțirea: I. 5, 1—10. Faptul în sine. I. 5, 12—26. Vorbirea cea petrecătoare alui Petru.

Pentru Duminecă, în 6. Februară.

5. Bucuria lui Petru și Ioan.

Fapt. 4, 1—21.

Cuvânt de aur: I. Cor. 16, 13.

Pentru Duminecă, în 13. Februară.

6. Injosirea și înălțarea lui Iisus.

Filipeni 2, 1—11.

Cuvânt de aur: II. Cor. 8, 9.

MISSIUNE.

Conferința țarească. Cu ajutorul bunului Dumnezeu au avut frații nostri o conferință frumoasă și binecuvântată în Budapesta în capela din József-utca în zilele de 23. 24. Novembre 1915. Comitetul avu consfătuiri înaintea conferinței o zi și după aceea o zi. Frumoase cuvinte au sunat acolo dela frații nostri Meyer și Scheffler și alții. Durerea a fost numai, că mulți frați sunt la armată și nu au putut lua parte. S'a hotărit, că în Ianuare dela 18—28 să fie ținut tot în Budapesta un curs biblic pentru frații nostri cari lucră prin adunări și aceia cari ajută, sau baremi este nădejde, că vor ajuta de acuma. Lipsa de lucrători, tot așa și de ajutători e foarte mare. În unele adunări nu au rămas așazis nici unii din bărbați, într'atâta sunt adunările — unele mai mici — că femeile vin la olaltă, dacă careva știe ceti, le cește ceva din Scriptură, apoi să roagă

și plâng. S'a mai vorbit și despre foile noastre, cari sunt foarte necetite. Mulți știu ceti dară ceva li închide și ei nu găsesse nimic ce le-ar folosi în foi. Frații nostri, cari sunt pe acasă, și chiar surorile noastre cari știu ceti, ori au copii ce știu ceti, nu ar trebui nici unii să fie fără de foi. Apoi mai sunt unii, cari au primit foile, dară a le plăti nu au gândit. Ni s'a arătat o listă lungă de numi, cari datoresc cu prețul foilor, de care să înțelege că nu ne-am bucurat. Fraților, nu ar trebui să fie acest lucru așa. Cugetați, că nu-i așa mult a da 2 coroane 50 fil, pe an, pentru aceasta foiaș, și acești bani nici nu-i așa cu greu să dau dela mulți, dară dacă administrația foi are să capete numai dela o sută de inși — cari de altcum nu greu o sămțesc că o plătesc — ceea ce face 250 cor. și aceea mulți mai ușor o poartă, ca ca unul sângur. Plătiți dară foile noastre. Dacă doară vă pare cam greu a plăti după ce ați cetit 2—5 numeri sau și mai mult, atunci trimetați banii înainte pentru ele și veți vedea, că apoi când le căpătați vi se pare, că sunt în cinste. Foile lumești nici nu să trimet, decât numai înainte plătite. Apoi a mai fost vorbit, ca noi toți, din toate părțile și adunările, să adunăm la oaltă adresele fraților, prietinelor și cunoscuților nostri, cari să află în serviciul militar, și scriindule frumos pe o coală de hirtie să le trimetem la Budapesta, la administrația foi noastre, ca ei să fie de acolo provăzuți cu foi și tractate, ca să aibe ce ceti când mai au vreme; să nu fie siliți a lua la mână foile lumești, în cari nu este învățătură, sau hrană și mângăere sufletească. Așadară fraților trimetați adresele iubitelor vostri la: Welker Iozsef Budapest VII; Hársfa-u. 33, puteți scria românește, și vor trimete de acolo cele de lipsă ostașilor nostri. De Domnul, ca pacea lui să pătrundă iuimile domnitorilor, ca să vie vremea, în care toți iubii nostri să fie cu noi, ba de Domnul pacea să în mijlocul Sionului său.

B.

Eroii nostri.

Ardelean Simion †.

Un iubit frate din Felsőkastély cu numele Ardelean Simion, de la începutul războiului a fost chemat sub drapel și împreună cu compania sa au avut de luptat luptele cele mai sângeroase din Galiția, și în tot timpul sa luptat cu o vitejie nepusă dar în 8-lea decembrie 1914. a căzut victimă unui glonț rusesc și cu o moarte glorioasă a murit pentru patria de aici, și trezând în patria cea vecinică, unde ne vom revedea cu toți.

Dovezile apropierei sfârșitului.

Evang. Ioan 14, 1—3.

Pre aceia păzitori credincioși, cari fac pe consoții lor atenți la pericol de pe amvonul căsilor de rugăciune, precum și în foile religioase, fi numesc fanatici sau șieretici periculoși și față cu ei aceea vestesc, că un period mai lung a prosperității și a păcei va urma pentru biserică. Iar cu aceasta leagăna biserica în somn. Desprețuitorii și mai departe desprețuiesc și bățjocitorii și mai departe

bătăjocuresc. Dară aceea zi tot mai mult să apropie; pre care profetul astfel o descrie: „Aproape este ziua cea mare a lui Iehova; aproape este ea, și foarte să grăbește; o strigare va răsună în ziua lui Iehova. Cu amar va striga atunci viteazul. Ziua aceea este zi de furie, zi de strimtorare și de nevoiă, zi de dăripănare și de pustiire“ etc. (Zefania 1, 14—18.) „Ochii cei mândri ai omului se vor umili“ etc. (Isaia 2, 11. 12.) „Zi de răzbunare... ca sabia să-i mănânce“ etc. (Ier. 42, 10.) Ziua jălei și intristării va fi aceea, când vor lăncezi oamenii după cuvântul lui Dumnezeu. (Amos 8, 11—12.) Sgârcitul încă își iubește banii și-i închide cu zăvoare de fer, dară în aceea zi se vor împlini cuvintele apostolului Iacob cap. 5, 1—3. Acuma încă folosim aurul și argintul pentru mărirea numelui lui Dumnezeu și pentru înaintarea lucrului său, dară în aceea zi va fi, ceea ce scrie Ezekiel 7, 19. Acuma încă duc predicatorii dreptății o veste către omenime și vestese cu cea mai mare bucurie cuvântul vieței, pro câțiva din ei fi pot mântui și a câtorva inimă împietrită o moaiă, dară atunci se va sfârși chiamarea lor. Încă astăzi neincetaz merge spre cer rugăciunea lor, suspinul și ruga lor pentru păcătoși, dară atunci nu se vor mai sâmți îndemnați mai mult, ca să se roage pentru ei. Încă astăzi așa zice poporul lui Dumnezeu către păcătoși: „Vino!“ și și Christos e gata, a-i curăți de toate păcatele, ca astfel să dobândească viață de veci, dară atunci va fi gata căutarea împărăției fericită și cei nepocăiți vor fi aruncați în întunerecul și desperarea vecinică. Atunci și cele, șapte plăgi din urmă se vor vărsa pe pământ, care acuma încă sunt rezervate în cer, pânăcând charul a împlinit și cea din urmă rugăciune mijlocitoare în interesul păcătoșilor: Atunci se va auzi aceasta stigare: Apocalips 22, 11. 12. În privința aceloră cari pre Domnul lor îndepărtat în adevăr îl iubesc, va forma revenirea lui Christos în mărire, când va da celor drepti viața de veci obiectul bu-

curiei nespună. Apostolul Pavel a privit mai departe de 1900 ani și așa a văzut aceea nedejde fericită și arătarea cea glorioasă a Dumnezeului și Mântuitorului Iisus. (Titu 2, 13.)

Iar Petru ne-a făcut atenți, ca să așteptăm și să dorim arătarea zilei lui Dumnezeu. (II. Petru 3, 12.) Iar în alt loc zice apostolul Pavel, pecând să acupă la revenirea Domnului din ceruri cu învierea și înălțarea celor drepti prin Christos: Drept aceea mângăiați-vă cu aceste cuvinte. (I. Tess. 4, 18.)

Din B.-H.

Săptămâna de rugăciune.

Programul săptămânei de rugăciune încă nu l-am căpătat și așa nici nu-l putem aduce; dară vremea o știm, că aceea-i ca și în alți ani, adecă în întâia Luni din an să începe. Aceea ar fi ziua de 3 Ianuare. Programul fie ca cel de mai nainte, numai că în ziua, când ne rugăm pentru popoare și domnitorii lor, să ne rugăm cu mare zel pentru venirea păcei celei scumpă cât mai curând și ca porțile evangheliei să se deschiză în toate țările, ca după aceste zile sângeroase să ude ploua îndurării lui Dumnezeu inimile oamenilor, ca să se poată vedea fructele spiritului pretotindenea. Știm ca foaia va suferi iareși întârziere pentru că nu avem de ajuns lucrători a o gata mai iute, înse frații nostri si dacă o 1—2 săptămâni mai târziu ar ținea săptămâna de rugăciune, nu să descurajeze ei o țină.

1916, dela 2—8 Ianuare.

Duminică, în 2. Ianuare.

Texturi de predicat:

I. Cor. 1, 10; Fapt. 1, 8; Marcu 16, 15; Apoc. 11, 15.

Luni, în 3. Ianuare.

Mulțămită și umilire: II. Sam. 7, 18—29; Ps. 96; II. Tim. 3; Apoc. 3, 7—22.

Marți în 4. Ianuarie.

Biserica generală, unul „corp“; acărui cap este Christos: Efes. 1, 15—23; 3, 10—21; I. Cor. 2, 1—5; Coloseni. 1, 18—24; II. ep. lui Ioan.

Mercuri, în 5. Ianuarie.

Popoarele și domnitorii lor: I. Tim. 2, 1—8; I. Petru 2, 13—17; Ps. 24; Ps. 138.

loi, în 6. Ianuarie.

Missiunea externă: Mat. 28, 18—20 Fapt. 4, 31—37; Gal. 1, 6—11; Rom. 10, 11—15; II. Tess. 3, 1—5.

Vineri, în 7. Ianuarie.

Familia, școala, creșterea, grijirea tinărimii: Ps 103, 1—17; 113, 9—11. 130; II. Tim. 3, 15—17; Ios. 1, 1—9; 24, 15; Prov. 1, 7—9; 15, 33.

Sâmbăta, în 8. Ianuarie.

Missiune internă: Psalm 2; 67, 2; Isaia 60, 1—3.

Missiune de ovrei: Zach. 12, 9—10; Rom. 11, 1—15.

Întrebări biblice.

1. Unde este scris: Găsiți-îmi, rogu-vă un bărbat, care să știe cânta bine?

2. Unde: Nu — vă luptați cu frații vostri, întoarceți-vă fiecare la casa sa?

3. Unde: Lovește-mă rogu-te; și-l răni?

4. Unde: Căutați și chemați plângătoarele — trimeteți după cele deprinse a jăli, ca să vină?

Întrebările din trecut au fost: I. Adam. I. Moisi. 3, 17; 2. Enoch. I. Moisi 5, 24. 3. Fiul Sunamitei. II. Regi 4, 19—20. 4. Saul. I. Sam. 31, 4.

Au fost aflate de: Barba Sida, Avramuț Roza, Varadinaț Zana Ópálos, Orodean Veta Mónes, Halmagean Todor, Balta Vasilio, Kovászi 2. 3. 4., Șielovan Pavel, ostaș în Arad, Andea Nușca și Giuliața, Kürtös, Dreucean Ani, Popovici Maria, Don Sida Ómikelnka, Berlo Pavel Magyarád, Olar Petru Kurtakér, I. 2. 3., Jurca Nicolae Királyhágó, Sácuti Rozalia, Olar Ilonka

Kétegyháza. Popa Moise Tulka, Parkas Mária și Juliska și Dan Marișca Nagylak 2. 3. Ille Ioan Királyhágó, Madarász Elek și Iano Flóra Szilágyiülésfalva 3. Serban Nușca Sikluga Elisabota Nustya I. 3. Angyelov Katerina Temesszécsány 3., Puscaș Todor Ószén miklós 2.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin
e gata și să poate deja comanda.
Prețul este de 50 fileri.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovacesc:

„ŠTYRI ČASŤKI ROKA“

Toate aceste să pot căpăta la:
WELKER JÓZSEF
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Deși s'a scumpit hirtina cu 100 procente și plata lucrătorilor, totuși vin dem noi și acuma calendarul nostru Patru Anotimpuri pentru 50 fileri de exemplar. Grăbiți scriați pentru călindare numai la tipografia noastră în Budapesta. Tot așa și ori ce cărți biblii, tractate, foi trebuie numai de acolo cerute, că noi în țară suntem împiedecați a trimete, că oficiurile poștale nu primesc nici un fel de tipăritură. Așadar scriați la **Welker József VII., Hársfa-u. 33.** și veți căpăta pe rând de toate. Grăbiți, că poșta lucră foarte întârziind. Scriați românește

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria